

РЕШЕНИЕ

№ 826

гр. София, 12.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 1 състав,
в публично заседание на 22.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Юлиан Киров

при участието на секретаря Галя Илиева, като разгледа дело номер **3591** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Б. Г. М. от [населено място], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-1085-000222/ 02.03.2020 г., издадена от Началник сектор „Пътна полиция“ към ОД МВР- Р., с която е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 2а, б. А от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца. Жалбоподателят счита, че заповедта е неправилна и незаконосъобразна, като постановена в нарушение на закона и допуснати съществени процесуални нарушения. Моли за нейната отмяна.

Допълнителни съображения от него са развити в писмо- допълнение към жалбата и писмено становище от 12. 10. 2020г.

Ответникът– Началник сектор "Пътна полиция", в придружителното писмо към административната преписка, изразява становище за неоснователност на жалбата. В писмени бележки и молба от 07.10. 2020г. развива допълнителни аргументи за отхвърляне на жалбата и оставяне в сила на съдебното решение.

Административен съд София- град, като се запозна с твърденията на страните и с приложените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Акт за установяване на административно нарушение № АА722329/ 29.02.2020 г. (л. 4 от делото) е съставен на В. Р., затова, че на 29.02.2020 г. около 9 и 30ч. в [населено

място], управлява лек автомобил Ауди Q7 с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Б. Г. М., жалбоподател в настоящото производство, при отнето по реда на чл. 171, т. 1 от ЗДВП свидетелство за правоуправление.

Със заповедта на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДВП е наложена на собственика на автомобила принудителна административна мярка– прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

Заповедта е връчена на пълномощник на 02.03.2020 г., видно от направеното върху нея отбелязване. Същата е обжалвана с жалба от 16.03.2020г., подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването. Разгледана по същество е неоснователна.

Съдът съобразно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДВП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. На съда е служебно известна Заповед № 8121з-1525/ 09.12.2016 г. на Министъра на вътрешните работи, с която СДВР и областните дирекции на МВР са определени за служби, които да осъществяват контрол по ЗДВП.

По делото е представена Заповед № 336з -1120/ 23.06.2017 г., изменена със Заповед № 336 з- 571 от 20.03.2018 г. на ОД на МВР Р. и допълнена със Заповед № 336з- 334 от 12.02.2020 г., с която са били определени длъжностни лица, които могат да осъществяват контрол по ЗДВП. От тях е видно, че лицето издало адм. акт е оправомощено да издава заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171 от ЗДВП.

Неоснователни са доводите на жалбоподателя за неспазване изискванията за форма на оспорения акт. В случая процесната заповед отговаря на изискванията на чл. 59, ал.2, т.4 от АПК, тъй като в нея ясно са посочени фактическите обстоятелства и конкретното правно основание, които са мотивирали органът да наложи ПАМ. В нейното съдържание, конкретно и ясно е описана фактическата обстановка, послужила за нейното издаване.

В хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са довели до нарушаване правото на защита на лицето. Като всяка една принудителна административна мярка, процесната има преустановителен и превантивен характер, поради което при констатиране на съответното административно нарушение законът изисква предприемане на незабавни фактически действия, в случая прекратяване на регистрацията на МПС. Тази неотложност и незабавност на предприеманите действия изключва възможността за уведомяване на заинтересуваните лица. В случая, преди да издаде заповедта административният орган е изпълнил задължението си по чл. 36, ал. 1 от АПК, като е събрал доказателства за релевантния факт– кой е собственик на управлението от неправоспособно лице лек автомобил и спрямо него е наложил ПАМ.

Оспорената заповед е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби на закона. Съгласно чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.

Не е налице спор по делото, че оспорващият е собственик на превозното средство, на което е прекратена регистрацията, като правилно същият е определен като адресат на заповедта.

Неоснователни са направените от жалбоподателя възражения, че не е знаел за използването на автомобила от лицето, което не притежава СУМПС. Доводите относно конкретните отношенията, свързани с предоставянето на автомобила, не променят извода за законосъобразност на приложената ПАМ. Законодателят изрично в нормата на чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, е предвидил, че ПАМ се налага на собственика на автомобила, без значение дали той лично или друго лице е предоставило управлението на МПС, поради което и административният орган има задължението да издири единствено собственика на автомобила, но не и да установи отношенията му с всяко друго трето лице, имащо отношение към случая.

В случая са налице основанията за налагане на процесната ПАМ, тъй като от събраните по делото доказателства се установява, че МПС е било управлявано от В. Р., за която в заповедта се сочи, че е неспособен водач. По делото не се установява положителния факт този водач да е бил правоспособен да управлява МПС към 29.02.2020 г.

В случая от изложените в заповедта фактически основания, се установява, че ПАМ е наложена на жалбоподателя в качеството му на собственик, чийто лек автомобил се управлява от неспособен водач.

При определяне срока на наложената ПАМ, административният орган правилно е преценил конкретните обстоятелства и е определил минималния предвиден от законодателя срок – 6 месеца.

В случая, не са налице и отменителни основания по смисъла на чл. 146, т. 5 от АПК, тъй като процесната заповед е издадена в съответствие с целта на закона. Наложена ПАМ има превантивен характер и цели осуетяване възможността на дееца да извърши други подобни нарушения. С нейното прилагане се изпълнява и целта на чл. 22 от ЗАНН, във връзка с чл. 171 ЗДвП- да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановят административните нарушения от водач, който управлява МПС без да е правоспособен, поради което тя има и преустановителен ефект.

По изложените съображения, следва да се приеме, че правилно административният орган е наложил на жалбоподателя процесната принудителна административна мярка, след като е установил наличието на материалноправните предпоставки, предвидени в

нормата на чл. 171, т. 2а ЗДвП. Подадената срещу нея жалба, като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Съгласно чл. 172, ал. 5 от ЗДвП решението на административния съд не подлежи на обжалване.

При този изход на делото, сторените от жалбоподателя разноси остават за негова сметка. На ответника следва да се присъдят разноси за юрисконсултско възнаграждение. При прилагането на чл. 78, ал. 8 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 25 от Наредбата за заплащането на правната помощ, съдът определя като съответстващо на фактическата и правната сложност на делото възнаграждение за юрисконсулт в размер на 100 лева.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София – град,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Г. М. от [населено място], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-1085-000222/ 02.03.2020 г., издадена от Началник сектор „Пътна полиция“ към ОД МВР- Р..

ОСЪЖДА Б. Г. М. от [населено място] да заплати на ОД МВР- Р. юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 /сто/ лева.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: